

Rohkea nainen, ylpeä mies

Nora
Niemi

Rohkea nainen, ylpeä mies

*Nora
Niemi*

Nora Niemi

Rohkea nainen, ylpeä mies

SAGA Egmont

Rohkea nainen, ylpeä mies

Cover image: Shutterstock
Copyright © 2012, 2022 Nora Niemi and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728247921

1st ebook edition
Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. Kosinta

Maria oli tottunut siihen, että Sebastianilta saattoi odottaa kaikenlaista, mutta tämä oli jo kaiken huippu. Mies oli vuosien varrella toteuttanut vaikka minkälaisia tempauksia, suurin osa niistä sen sorttisia että Marian tehtävä oli keräillä palasia vielä viikkokausia myöhemminkin, mutta tämä oli jotain täysin odottamatonta. Kun Sebastian oli soittanut ja käskennyt Marian tulla nopeasti kotiin, hän oli säikähtänyt ja olettanut että miehellä oli jokin hätänä. Hän kiirehti kaupasta takaisin ja heilautti ruokakassit keittiön ovelle yrittäen tasata hengitystään, mutta Sebastian istuikin vain sohvalla ja katseli jotain DVD:ltä.

- Oletko sinä kunnossa? Maria huohotti ja nojasi seinään potkiessaan kenkiä jalastaan.

- Olen olen, tietenkin. Toitko sinä sitä vuohenjuustoa, mitä pyysin? Sebastian kysyi ja nousi sohvalta.

- Mitä? Maria yritti päästä tilanteen tasalle, mutta hän ei käsittänyt mitä mies oikein halusi.

- Vuohenjuustoa, Sebastian sanoi hymyillen ja käveli keittiöön.

- Minkä takia minun piti kiirehtiä kotiin? Maria kysyi hämmentyneenä.

- Minä halusin jutella kanssasi. Meistä, Sebastian lisäsi ja alkoi ladata espressokonetta. Maria hätkähti. Mikä heidän suhdettaan koskeva asia oli niin kiireellinen, että se ei voinut odottaa siihen asti kun hän olisi tullut kotiin? Hän oli varma, että Sebastian aikoi sanoa jotain kamalaa, ehdottaa eroa tai kertoa jotain sellaista, mitä Maria ei halunnut kuulla. Hän oli yrittänyt, antanut kaikkensa heidän

suhteelleen ja jos mies nyt sanoisi... Maria oli taistellut heidän suhteessaan niin kauan, yrittänyt saada kaiken toimimaan ja uskonut siihen että Sebastiankin halusi nyt todella yrittää, mutta se mitä miehellä oli sanottavaa kiskaisi maton kokonaan Marian jalkojen alta.

- Mennään naimisiin, Sebastian sanoi ja kääntyi kahvinkeittimen ääreltä katsomaan, kun Maria purki ostoksiaan kauppakassista keittiön pöydälle. Kananmunat putosivat hänen kädestään räsähtäen lattialle. Maria tuijotti Sebastiania kuin autokolaria, jonka tiesi päättyvän huonosti, mutta jota ei voinut olla katsomatta.

- Mitä? Maria yskäisi ja ravisti sitten katseensa irti miehestä, pudottautui polvilleen ja alkoi kaapia rikkoutuneita kananmunan jäänteitä lattialta paljain käsin tiskialtaaseen.

- Minä olen ajatellut, että mentäisiin naimisiin. Minä ajattelin sitä samaa paikkaa missä Kimi Räikkönen meni naimisiin, ja se pitäisi varata nyt jos meinataan ensi kesänä pitää häät, Sebastian sanoi.

- Mitä? Maria toisti. Hän huuhteli kätensä tiskialtaassa ja jäi nojaamaan sen reunaan selkä mieheen päin.

- Koita nyt päästä kärryille, vaikka se sinulle vaikeaa onkin, Sebastian nauroi, mutta hänen äänensä oli viileä. - Tehdään tästä nyt virallista, onhan se kaiken byrokratiankin kannalta sitten helpompaa kun ollaan naimisissa. Jos ostamme sen talon, mitä olen katsellut, ei tarvitse tapella paperitöiden kanssa niin paljon kun meillä on molemmilla sama nimi, Sebastian sanoi ja pyyhkäisi kädellään Maria hiukset sivuun hänen niskastaan.

- Mitä? Maria kysyi edelleen ja värähti, kun mies kosketti häntä. Naisen sanavarasto oli yhtäkkiä kutistunut yhteen sanaan. Sebastian pudisti päätään ja jatkoi malttamattomana:

- Minä ottaisin tietenkin sinun nimesi. Eikä tämä mitään muuta, paperilla vaan olisimme tasa-arvoisia niin sitten kaikki olisi helpompaa.

- Minkään ei tarvitse muuttua? Maria kysyi hämmentyneenä.

- Ei, kulta, ei minkään. Me voimme jatkaa ihan niin kuin tähänkin asti.

- Entä sinä? Maria kysyi ja hento, lapsenomaisen uhma alkoi kohota hänen ääneensä.

- Mitä minusta?

- Aiotko sinä muuttua?

- Maria hei, Sebastian puuskahti, nosti kämmenet kasvoilleen ja nauroi niiden takana. - Kyllä sinä tiedät, millainen minä olen. Sinä olet hyväksynyt sen, enkä minä voi olla kukaan muu kuin olen. Tällaisenaan sinä minua rakastat, mies sanoi hymyillen, mutta Maria tunsi sydämensä viilenevän ja kovettuvan. Tältä se siis tuntui, kun tajusi vuosikausia pettäneensä itseään. Sebastian ei koskaan muuttuisi.

- Sinä aiot siis edelleen naiskennellä ympäriinsä? Maria kysyi tyyliä.

Sebastian huokasi syvään ja katsoi Mariaa niin kuin hän olisi ollut vajaaälyinen.

- Meillä on avoin suhde, ei se tarkoita sitä että minä petän sinua. Sinä sanoit, että olet valmis tekemään myönnytyksiä meidän suhteemme eteen. Minun täytyy olla vapaa, kultaseni, en minä osaa elää muuten. Ja minähän olen sanonut, että sinulla on ihan samat oikeudet, en ole koskaan kieltänyt sinua tapaamasta muita miehiä.

- En minä halua muita miehiä, Maria sanoi.

- Ei kai minua voi siitä syyttää, Sebastian sanoi huolettomasti. - Kuule, ei sinun tarvitse päättää nyt heti, mutta minusta meidän kannattaa tehdä tämä. Minusta nyt olisi aika. Kun olemme naimisissa niin kaikki on helpompaa,

raha-asiat ja asunnon hankkiminen ja sellainen, Sebastian sanoi ja kuulosti niin laskelmoivalta, että Mariaa inhotti. Hän oli aina halunnut, että Sebastian kosisi ja he menisivät naimisiin, mutta hän oli myös odottanut että Sebastian myöntäisi tehneensä virheitä ja haluaisi korjata tapojaan, muuttua. Nyt Maria ymmärsi, että vaikka he menisivät naimisiin, hän ei koskaan olisi Sebastianille ainoa, eikä välttämättä edes tärkein. Hän olisi vain se, kenen siivellä mies asuisi ja kuka silittäisi hänen kauluspaitansa.

Äkillinen epätoivon aalto pyyhkäisi Marian yli. Hän oli halunnut niin kauan, että heidän suhteensa toimisi, ettei hän ollut vielä valmis luovuttamaan.

- Jos me menisimme naimisiin, sinun pitäisi luvata, että et enää tapaa muita naisia. Sinun täytyy vanhoja, että olet uskollinen, sillä muuten minä en...

- Maria-kulta, älä ole noin ahdasmielinen, Sebastian keskeytti. - Sinä tiedät, mikä minä olen, ja sinä rakastat minua. Sinun täytyy vain hyväksyä se, että minä tarvitsen vapautta.

Maria ajatteli, että ensimmäisen kerran kun hän oli yllättänyt Sebastianin rysän päältä, kun hän oli tullut viikonloppulomaltaan aikaisemmin kotiin ja löytänyt miehensä käsirautoissa heidän yhteisestä sängystä vieraan naisen kanssa, hän ei tuntunut olevan erityisen tarkka vapaudestaan. Maria muisti tuon kammottavan hetken edelleen jokaista yksityiskohtaa myöten, ja pahinta oli se että Sebastian ei ollut edes hävennyt. Hän oli hymyillyt sängystä, tarttunut vieraan naisen käteen kun tämä oli yrittänyt ottaa jalat alleen ja kysynyt sitten, halusiko Maria liittyä heidän seuraansa. Maria oli lähtenyt asunnosta ovet paukkuen ja palannut vasta, kun Sebastian oli soitellut hänen peräänsä ja lepytellyt häntä väsymättömästi, mutta Sebastian ei koskaan ollut pyytänyt anteeksi.

Maria oli todella rakastanut Sebastiania, ja hän oli uskonut että kun mieskin todella oppisi rakastamaan häntä, vieraissa käyminen loppuisi. Hän oli halunnut uskoa heidän mahdollisuuksiinsa, ja hän oli kuvitellut voivansa rakastaa Sebastianin kunnolliseksi. Kun kaikki vain jatkui samalla tavalla, Maria oli alkanut epäillä että vika oli hänessä itsessään. Ehkä hän ei ollut tarpeeksi hyvä sängyssä, jos mies kaipasi vaihtelua muilta naisilta? Maria yritti, osti kauniita alusvaatteita ja Sebastian kyllä näytti arvostavansa niitä, mutta se ei millään tavalla vaikuttanut siihen että hän oli edelleen ilmoittamatta öitä poissa kotoa. Kun Maria kysyi, missä hän oli ollut, mies vastasi vain:

- Kyllä sinä tiedät.

Sebastian ei koskaan peitellet pettämistään, ja vasta nyt Maria tajusi kauhukseen että se oli miehen omasta mielestä aivan normaalia käytöstä. Avoin suhde tarkoitti Sebastianille sitä, että hän sai harrastaa seksiä kenen kanssa halusi, silloin kuin halusi, mutta saattoi silti aina palata kotiin Marian luo ja vetää ulospäin menestyvän, uskollisen avomiehen roolia niin että hänen työtoverinsa ja tuttavansa saattoivat ihaila hänen täydellistä elämäänsä. Mies sai kaiken vaikuttamaan siltä, että oli Marian vika ettei heidän suhteensa toiminut, koska hän vaati Sebastiania vanhanaikaisesti olemaan uskollinen. Yksiavioisuus ei ollut enää muodikasta.

- Ei tästä tule mitään, Maria sanoi hiljaa, ja meni takaisin eteiseen. Hän ei ollut ehtinyt riisua edes päällystakkiaan kotiinsa tultuaan. Maria veti kenkiä takaisin jalkaansa, kun Sebastian seurasi häntä eteiseen.

- Mihin sinä nyt?

- Minä lähden.

- Puhutaan siitä naimisiinmenosta sitten joskus toiste, Sebastian sanoi huolettomasti.

- Ei puhuta. Minä lähden nyt. Ei tästä tule mitään, ei tämä muutu yhtään paremmaksi. Se on loppu nyt, Maria sanoi ja oikaisi itsensä. Sitten hän tarttui käsilaukkuunsa ja tunsu koko ajan Sebastianin silmät selässään.

- Hyvästi, Maria sanoi ja sujahti ovesta ulos rappukäytävään ennen kuin Sebastian ehti hölmistykseltään sanoa mitään.

Maria käveli kuin horroksessa kaupungilla ja soitti lopulta siskolleen. Hän ei ollut itsekään uskoa, miten normaalilta ja iloiselta hänen äänensä kuulosti, kun hän sopi heille kahvitreffit Stockmannille. Hän ei tiennyt, miten kertoisi Camillalle tapahtuneesta, ja miten hän selittäisi asian niin että hänen siskonsa ymmärtäisi. Hän ei ollut koskaan sanonut mitään Sebastianin seikkailuista kenellekään, eikä mies ollut koskaan julkisesti käyttäytynyt mitenkään arveluttavasti. Ulkopuolelta katsottuna heidän suhteensa vaikutti vallan täydelliseltä, ja Maria aavisti että hänen siskonsa olisi vaikea ymmärtää hänen ratkaisuaan.

- Moi, onko kaikki kunnossa? Camilla kysyi ja halasi siskoaan nopeasti, mutta jatkoi lausetta saman tien niin että kävi selväksi ettei hän oikeastaan ollut edes odottanut vastausta. - Johan käy kaupassa ja hakee minut kolmen vartin päästä, mutta siihen asti olen kokonaan sinuun. No niin, anna kuulua. Mistä sinä halusit jutella?

Maria ei tiennyt, miten olisi päässyt alkuun. Sanat, jotka hän aikoi lausua ääneen olivat juuttua hänen kurkkuunsa. Hän kakisteli hetken ja yritti olla välittämättä siskonsa epäilevästä katseesta.

- Sebu kosi minua, Maria sai lopulta sanottua. Hänen siskonsa riemastui.

- Mahtavaa, Maria! Jo oli aikakin! Olen niin onnellinen sinun puolestasi! Camilla hihkui mutta Maria joutui toppuuttelemaan siskoaan ennen kuin tämä ehti innostua enempää.

- Minä sanoin ei.
- Mitä? Äiti pyörii haudassaan! Camilla huudahti järkyttyneenä.
- Tiedän. Mutta minä en vain voinut, Maria selitti.
- Miten niin et voinut? Totta kai sinä voit! Sebu on täydellinen mies!
- Meillä on ollut... Vaikeaa, Maria sanoi ja katsoi ulos kahvilan ikkunasta.
- Miten niin vaikeaa?
- Sebu on pettänyt minua, Maria sanoi ja vilkaisi siskoaan.
- Niin?
- Niin niin, Maria toisti hämmentyneenä.
- Niin että mitä sitten? Kuka nykyaikana ei olisi pettänyt? Hän kosi sinua, Maria, hän haluaa sinun kanssasi naimisiin, se on tärkeintä.
- Minä en rakasta häntä, Maria sanoi hiljaa. Hän tunsi, että se oli jollakin tavalla hänen vikansa.
- Tietenkin rakastat!
- Enkä rakasta, Maria vänkäsi vastaan. - Haluaisin kyllä, mutta en vain rakasta. En enää. Hän sanoi, että haluaa talon ja että meidän pitäisi mennä naimisiin niin kaikki byrokratia olisi sitten helpompaa, ja silloin minä tajusin etten voi jatkaa tätä teatteria. Meillä ei ole ollut hyvä yhdessä enää moneen kuukauteen.
- Mitä ihmeen teatteria? Camilla kysyi ja vilkaisi sitten kulmat kurtussa heidän ohitseensa pujottelevaa lapsiperhettä, jonka äiti tökkäsi vaunuillaan vahingossa heidän pöytänsä ohi mennessään. Sitten hän kääntyi takaisin siskonsa puoleen.
- Voi Maria mitä sinä oikein teet? Camilla huokasi. - Sinä pilaat elämäsi! Sinulle tarjotaan täydellistä elämää avoimelta kämmeneltä ja mitä sinä teet? Sinä heität sen pois! Soita nyt hyvän sään aikana Sebulle ja pyydä anteeksi

ajattelemattomuuttasi! Ehkä hän ei ole vielä ihan täysin luovuttanut sinun suhteesi...

- En minä voi, Maria huokasi.

- Tietenkin voit, Camilla tokaisi.

- Minä sanoin, että tämä on nyt loppu. Että minä haluan erota, Maria lisäsi.

- Etkä sanonut, Camilla henkäisi kauhistuneena.

- Minä muutan isän ja äidin kaksioon siksi aikaa, että löydän jotain muuta. Minun täytyy saada mieltä rauhassa, mitä teen, Maria sanoi hiljaa, mutta hänen rauhallisuutensa tuntui vain lietsovan Camillaa yhä suurempaan hysteriaan.

- Et sinä voi Sebua jättää! Tajuatko sinä yhtään, mihin kaikkeen se vaikuttaa? Minne me menemme vappubrunssille? Ja Johan on jo varannut meille venepaikan ensi kesäksi satamasta, meidän piti purjehtia neljästään Ahvenanmaalle! En minä voi Johanin kanssa kahdestaan purjehtia, ja sinusta ei ole mitään hyötyä! Me olemme samaa perhettä, sinä ja minä ja Johanin perhe ja Sebastianin perhe. Meidän on pidettävä yhtä!

- Emme me mikään perhe ole! Maria tiuskaisi turhautuneena. - Me olemme ikävystyttäviä snobeja, jotka sanovat yhtä ja tekevät toista. Me väitämme olevamme niin hyviä ihmisiä ja sitten kulissien takana käyttäydymme kuin mitkään koirat! Minä en jaksa sitä teeskentelyä enää!

- Ihan sama mitä sinä luulet jaksavasi, mene vain ja korjaa se mitä olet tehnyt. Pyydä Sebulta anteeksi ja palauta kaikki ennalleen.

- Olen pahoillani, mutta en voi, Maria sanoi hiljaa.

- Älä sitten pyydä minulta apua, kun kaikki muut ovat kääntäneet sinulle selkänsä. Sinä olet nolannut Sebastianin, ja sinä saat hankalan naisen maineen. Kukaan ei halua mennä sinun kanssasi naimisiin enää koskaan, Camilla tuhahti.

- En minä halua naimisiin, Maria sanoi ja hätkähti hieman tyrmistystä siskonsa kasvoilla.

- Mitä sinä sitten oikein haluat? Camilla kysyi järkyttyneenä.

- En tiedä, Maria vastasi. - Juuri siksi minun pitää muuttaa pois. Minä aion ottaa siitä selvää.

Camilla katsoi siskoaan kasvot täynnä halveksuntaa. Hän ei voinut uskoa sanoja, jotka oli juuri kuullut siskonsa suusta. Nainen oli menettänyt järkensä.

- Sillä aikaa kun sinä etsit itseäsi, tämä mahdollisuus ajaa ohitsesi. Sinä et saa tätä elämää enää takaisin, jos käännät sille selkäsi nyt. Eikö sinulle riittänyt se, että sait mennä taidekouluun ja haihatella siellä sydämesi kyllyydestä? Etkö sinä nyt vihdoin voisi palata todelliseen elämään?

- Juuri sitä minä haluan, Maria vastasi surullisena.

- Mitä? Camilla kysyi ymmärtämättä, mitä hänen siskonsa tarkoitti.

- Todellista elämää. Minä haluan lakata teeskentelemästä ja elää niin että voin katsoa itseäni peilistä. Liian kauan minä olen valehdellut itselleni ja kaikille muillekin.

Camilla huokasi syvään.

- Mitä ihmeen satua sinä oikein odotat? Ei kukaan mies ole täydellinen. Mitä sinä muka voisit saada, mikä olisi parempaa kuin tämä? Mikä se parempi tarjous on, mitä sinä odotat?

- En tiedä, Maria vastasi rehellisesti. - Ehkä sitä ei ole. Ehkä tämä oli minun ainoa mahdollisuuteni löytää aviomies ja perustaa perhe, mutta jos niin on niin olen mieluummin yksin. En voi mennä naimisiin Sebun kanssa vain, koska se näyttäisi hyvältä. Minä en rakasta häntä. Me vain näytämme hyvältä yhdessä, ja ihmiset, jotka eivät tunne meitä ja tiedä totuutta tietenkin kuvittelevat, että eroamme

vain koska minä haluan, mutta ei sen ole väliä. Minä tiedän totuuden.

- No kiva, sittenhän voit tuntea olevasi moraalisesti kaikkien muiden yläpuolella, Camilla tiuskaisi.

- En minä väitä, että olisin jotenkin parempi ihminen... Maria aloitti, mutta Camilla vain heilautti kättään vaientaakseen siskonsa. Hän huokasi ja pudisti hiljaa päätään. Hän ei keksinyt, mitä olisi voinut sanoa siskolleen, että olisi saanut tämän tulemaan järkiinsä. Hän vilkaisi nopeasti selkäänsä taakse kun näki Johanin pujottelevan ihmismyrin seasta heitä kohti kauppakassi kädessään.

- Kuule, minun on mentävä. Minä en sano tästä vielä mitään kenellekään. Mieti nyt asioitasi rauhassa ja yritä olla tekemättä mitään hätiköityä. Minun pitää mennä, Camilla sanoi ja nousi juuri kun Johan oli tulossa heitä kohti ja nosti kättään tervehtiäkseen Mariaa.

- Moi kulta, mennään vaan heti. Sano hei hei Marialle, Camilla kehotti ja hänen miehensä nyökkäsi hieman hämmentyneenä, mutta lähti sitten kulkemaan vaimonsa edellä takaisin sinne, mistä oli tullutkin. Maria katsoi heidän jälkeensä ja istui paikallaan vielä pitkään aikaa heidän kadottuaan.

Hänellä oli avaimet isän ja äidin entiseen kaksioon, jota hän oli joskus käyttänyt studionaan maalatessaan lopputöitään. Hän menisi aluksi sinne, nukkuisi vieraspatjalla korkeiden ikkunoiden edessä ja katselisi hiljaiselle sisäpihalle. Mieltisi, mitä tekisi eikä pitäisi kiirettä. Hänellä oli koko loppu elämä aikaa mieltä, kuka hän oli ja mitä hän halusi elämällään tehdä. Yhdestä asiasta Maria kuitenkin oli varma. Hän ei voisi enää palata Sebastianin luo. Heidän yhteinen tiensä oli ollut pitkä ja paikoin antoisakin, mutta sen huonot, raskaat ja ahdistavat puolet painoivat nyt vaakakupissa enemmän. Sebastian ei koskaan muuttuisi, eikä Maria voisi enää pettää itseään